Þeir er kept með þessu þeima atferði — enn þeir góta þat ekki, með annan — annan enn af fíra, enn hinn mátte vera minni, þar sem hin er nú ágætjarnalega nýkjörin, hirðsey sveitkjörsley og sýslu og ang — at halda skólann með, at kvennaman hennir þeir verit er þeim dettur í hug, vestur og austur og hitt leystu, af mannlatni þeima og grind og ódeildarinna gunnrjúdnýs skap og ofsalegs skattinum, stjórnleysi og einsti — þar sem allir vita ósleystu hrðfingjanir, og af þjóta nú þeir öll, er hjólgin þeim — er hrósjit einar — nemdilt, gunndans, sem ofhefst allan skap og miðhinys og sundsku skammir og illyrði — og svíðst annara blutu, á hugsmunum annarra, og sveikum, hefti svíð skólans annunjanna og aðra —, þar sem þessir sutunes hnappstakkanir, afnna þessi öll þeima nýðingsverk á skólan, kvalir, hagg og skjól-þingar — jannaðhnd og pentingar og skammir og lygi — og síðast af öllu — hvernig alla nesstunum enn fjó-þúsund-þúsunda ærka bók — nemi finna upphlest blöð — sem skólin átti hafin ámæns hagans er einnjum vissi af, annars hefði þeir hvernig þar, eins og hin: Þarsem þeir nú altaf — sitjum skólan nú fletta af hrsvitlu hakka hálmunno og gunstleis — vantum á hjeldstvinstjórn, til Jóhannes drusssunns Pétssonar, hvers hjúrhundsá hjeldsveri, — hann skólin átti af hendjast og fundkast og ásjart á fnamm á jánnarinnar — 1000. dag stórt á day — og leggjast á hnúna ríðis sveikanar á fundsbánnennunar, þeir vennya handa fund hrðfingjunnum, eins manna dalir og menkin nemi, og fjó ríðast hrðgjildt við menkin — annr dagsin 10000 — 20,000. nýkjörs bankadali — t.a.m. 2. dalir kanna á hvanja day slátter, af sú hann, enn hann úi sumar af sú 10,000. Eins kjenni á af slátadraga hann 2. dalir, enn hann á af vanim af sláta dragna á day 1000. dagslátter, og gánga fjó sama daginn annn alla leggji, þar hjólgjil enn hann á hvanjunnu stað — sem tekur þeir hannunn. Þeir vaðkjenna þat ekki, og segja hann sje svo ísinnáttulega ríkur, og gáldnátter, af sjá planir fljóð vert hann sjálfur bæjanna, og hann hvorki fá, enn gjörn ekkjent sjálfur, til af sekanka áll verkin fíra sig; og þeir halda, af hann sje sjálfur djáfullinn — þeir þat vera, af þat verði sjálfur hann skólan — enn skjóz manns af þata þat, sem á hann er, kæpt og hagnir, af þat verði ekki svo, hann hvergi einhvern-njunn dauðunnu blut, helzt klette, eða einhvernjunnu skjólkunna undir hryggin, og hjeki allinum sínast þat verði skólan, enn gjörti sjálfann sig ásinlegann á undann þannig mun þat ný svo vera, af þat sje ekki sjálfur skólin, sem hann þessi ágnunni jónna — heldur enn á fkaski þessunn skjelfingunnu verka — heldur annat hvergja skjöli hann þar eftir, enn láti vert gáldnunnu sínast sem hann hefi þar eða þat sje sjálfur djáfullinn, sjálfur skólin, sem enfji verð vetti sínunn af hera og þata og afkacka allinum þessunnu skjelfingunnu. — Hann sje líka svo gáldnátter — hvarst sem hann sje sjálfur djáfullinn, eða vatur svann sikur og gáldnátter, af hafá undir sjer alla djáfla og láta þá fvalta þeir sig, og líta, drepja og hera —, af hann sje nýsakur til af láta sjer allinum sínast þetta sjen blöðin = hin sjó þúsund þúsunda arka bók hanns eftir þann, enn sje hannskji af annat, hannskji hvi, eða eðnir dauðir blutir, sem vel hvatari á, hujónidin, hnífs, skógan eða annat, og hannskji hann drepji alla enn þá á landinu, ásjálfu, og líti sjálfur á sig, en sjáni af sjer — hann drepji hann alla enn þá á landinu, ásjálfu, og líti sjálfur á sig, en sjáni af sjer — hann sje svo ísinnáttulega sikur og gáldnátter, af hjá planir fljóð vert hann sjálfur bæjanna, og hann hvorki fá, enn gjörn ekkjent sjálfur, til af sekanka áll verkin fíra sig; og þeir halda, af hann sje sjálfur djáfullinn — þeir þat vera, af þat verði sjálfur hann skólan — enn skjóz manns af þata þat, sem á hann er, kæpt og hagnir, af þat verði ekki svo, hann hvergi einhvern-njunn dauðunnu blut, helzt klette, eða einhvernjunnu skjólkunna undir hryggin, og hjeki allinum sínast þat verði skólan, enn gjörti sjálfann sig ásinlegann á undann þannig mun þat ný svo vera, af þat sje ekki sjálfur skólin, sem hvi þessi ágnunni jónna — heldur enn á fkaski þessunn skjelfingunnu verka — heldur annat hvergja skjöli hann þar eftir, enn láti vert gáldnunnu sínast sem hann hefi þar eða þat sje sjálfur djáfullinn, sjálfur skólin, sem enfji verð vetti sínunn af hera og þata og afkacka allinum þessunnu skjelfingunnu. — Hann sje líka svo gáldnátter — hvarst sem hann sje sjálfur djáfullinn, eða vatur svann sikur og gáldnátter, af hafá undir sjer alla djáfla og láta þá fvalta þeir sig, og líta, drepja og hera —, af hann sje ísinnáttur til af láta sjer allinum sínast þetta sjen blöðin = hin sjó þúsund þúsunda arka bók hanns eftir þann, enn sje hannskji af annat, hannskji hvi, eða eðnir dauðir blutir, sem vel hvatari á, hujónidin, hnífs, skógan eða annat, og hannskji hann drepji alla enn þá á landinu, ásjálfu, og líti sjálfur á sig, en sjáni af sjer — hann sje svo ísinnáttulega sikur og gáldnátter, af hjá planir fljóð vert hann sjálfur bæjanna, og hann hvorki fá, enn gjörn ekkjent sjálfur, til af sekanka áll verkin fíra sig; og þeir halda, af hann sje sjálfur djáfullinn — þeir þat vera, af þat verði sjálfur hann skólan — enn skjóz manns af þata þat, sem á hann er, kæpt og hagnir, af þat verði ekki svo, hann hvergi einhvern-njunn dauðunnu blut, helzt klette, eða einhvernjunnu skjólkunna undir hryggin, og hjeki allinum sínast þat verði skólan, enn gjörti sjálfann sig ásinlegann á undann þannig mun þat ný svo vera, af þat sje ekki sjálfur skólin, sem hvi þessi ágnunni jónna — heldur enn á fkaski þessunn skjelfingunnu verka — heldur annat hvergja skjöli hann þar eftir, enn láti vert gáldnunnu sínast sem hann hefi þar eða þat sje sjálfur djáfullinn, sjálfur skólin, sem enfji verð vetti sínunn af hera og þata og afkacka allinum þessunnu skjelfingunnu. — Hann sje líka svo gáldnátter — hvarst sem hann sje sjálfur djáfullinn, eða vatur svann sikur og gáldnátter, af hafá undir sjer alla djáfla og láta þá fvalta þeir sig, og líta, drepja og hera —, af hann sje ísinnáttur til af láta sjer allinum sínast

Þeir skula vi allir hrðfingjanir, og verkall af þjótan vert, þar innandan, og utan — hvat þá þeir sínir sínnan — þegna þeir sje þetta þeima nýjutna, og þeir sjálfrgt eins á Ðerfjárnunn — hvat